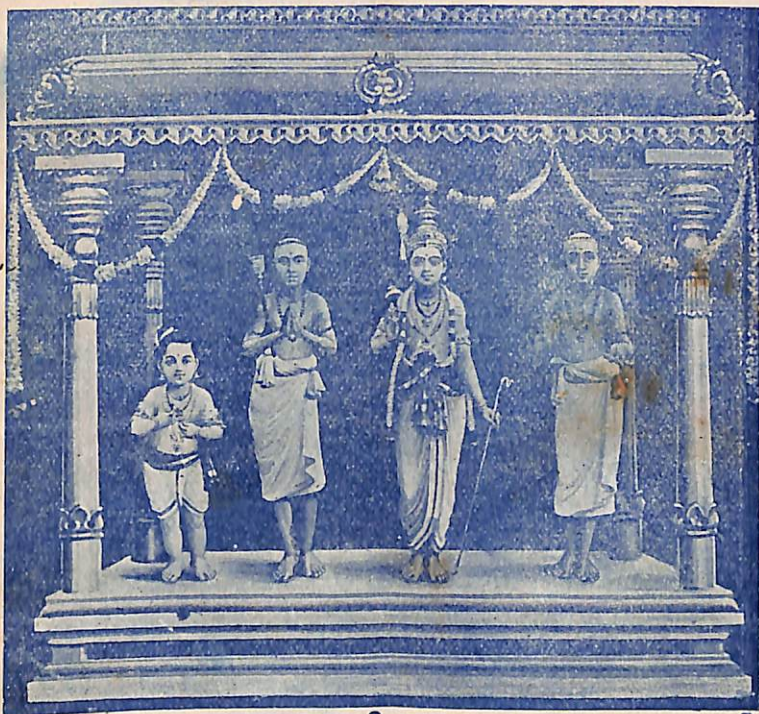


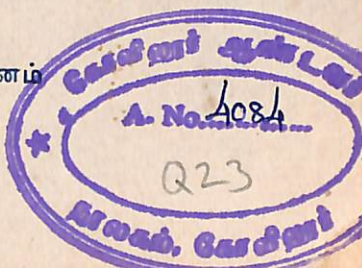
வேண்டுகோள் திருமுறை

5-2



தருமபுர ஆதினம்

1957





உ
சிவமயம்

வேண்டுகோள் திருமுறை

இது

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனம்

இருபத்தைந்தாவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய
சுவாமிகள் அவர்கள்

திருவுள்ளப்பாங்கின்வண்ணம்

ஹேவிளம்பிஞ்சு சித்திரைமீ ௨௨ (21—4—'57)

ஞாயிற்றுக்கிழமை நடைபெற்ற

திருக்கடவூர் ஸ்ரீ அமிர்தகடேசுவர சுவாமி தேவஸ்தான

மகா கும்பாபிஷேக நினைவு மலராக

வழங்கப்பெற்றது.

தருமபுர ஆதீனம்

1957

ஞானசம்பந்தம் அச்சகம்
தருமபுரம்

முதல் பதிப்பு 1957
மீட்டரிங் அச்சகம் தருமபுரம்
1957-5-71

உ
குருபாதம்

வேண்டுகோள் திருமுறை

1. கணபதி அருள்

பிடியத னுருவுமை கோளமிகு கரியது
வடிகோடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளிநன் மிகுகோடை
வடிவினர் பயில்வலி வலம்உறை இறையே.

1. கணபதியை உலகத்து இடர்களைந்திட வர அருளி
என் வலிவலத்து இறைவன். வழிபடுவோர் சேயல்கள்
விக்சினமின்றி முற்றும்.

2. தேச விளக்கு

ஓசையோலியேலாம் ஆனாய்நீயே
உலகுக்குஒருவனாய் நின்றாய்நீயே
வாசமலரேலாம் ஆனாய்நீயே
மலையான்மருகனாய் நின்றாய்நீயே

பேசப்பேரிதும் இனியாய்நீயே
 பிரானாய்அடியென்மேல் வைத்தாய்நீயே
 தேசவிளக்கேலாம் ஆனாய்நீயே
 திருவையாறகலாத சேம்போற்சோதி.

2. ஓசை ஒலி மலர் மணம் இனிமை தேச விளக்கு
 முதலியனவாகத் திகழ்வது சிவம்.

3. எல்லாம் சிவமயம்

இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி
 இயமான னாயேறியுங் காற்றுமாகி
 அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிருகி
 ஆகாச மாயட்ட முர்த்தியாகிப்
 பேருநலமுங் குற்றமும்பெண்ணும் ஆணும்
 பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமேயாகி
 நெருநலையாய் இன்றுகி நானேயாகி
 நிமிர்புன் சடையடிகள் நின்றவாறே.

3. நிலமுதல் (ஐந்து) பூதங்கள் அவைகளை வேள்வீத்
 தலைவன் தூரியன் சந்திரன் திக்குத் தேய்வங்கள் நன்மை
 தீமை ஆண் பேண் காணப்பெறும் வடிவங்கள் காலங்கள்
 யாவுமாகி நிற்பவன் சிவன்.

4. அருள்முறை

விரிகதிர் ஞாயிறல்லர் மதியல்லர்வேத
 விதியல்லர் விண்ணும் நிலனும்
 திரிதரு வாயுவல்லர் சேறுதீயுமல்லர்
 தேளிநீருமல்லர் தேரியில்

அரிதரு கண்ணியானை ஒருபாகமாக
 அருள்காரணத்தில் வருவார்
 எரியர வாரமார்பர் இமையாருமல்லர்
 இமைப்பாருமல்லர் இவரே.

4. மேற்குறித்த எல்லாமாகி, அவைகள் அல்லவுமாகி
 நின்றிடும் பேரோளிச் சிவனார் உமை மனாளராய்த் தோன்றி
 அருள்புரிவர்.

5. குருவருள்

வேந்தாகி விண்ணவர்க்கும் மண்ணவர்க்கும்
 நேறிகாட்டும் விகிர்தனாகிப்
 பூந்தாம நறுங்கொன்றைச் சடைக்கணிந்த
 புண்ணியனார் நண்ணுங்கோயில்
 காந்தாரம் இசையமைத்துக் காரிகையார்
 பண்பாடக் கவினார்வீதித்
 தேந்தாமென் றரங்கேறிச் சேயிழையார்
 நடமாடுந் திருவையாறே.

5. யாவர்க்கும் மேலாய நேறிகாட்டிச் சிவத்துவம் பேற
 உணர்த்திடும் சடையுடைப் புண்ணியன் வேந்தன் அருட்
 சிவகுருநாதன்.

6. திருநீற்றின் பேருமை

காண இனியது நீறு கவினைத் தருவதுநீறு
 பேணியணிபவர்க் கேல்லாம் பேருமை கொடுப்பதுநீறு
 மாணந் தகைவது நீறு மதியைத் தருவதுநீறு
 சேணந் தருவது நீறு திருஆலவாயான் திருநீறே.

6. இனிமை, அழகு, பேருமை, நல்ல அறிவு, உயர்வு எல்லாம் தருவது திருநீறே.

7. அஞ்சேழுத்தின் நினைவு

துஞ்சலுந் துஞ்சலி லாத போழ்தினும்
நெஞ்சகம் நைந்து நினைமின் நாடோறும்
வஞ்சக மற்றடி வாழ்த்த வந்தகூற்று
அஞ்ச வுதைத்தன அஞ்சேழுத் துமே.

7. வஞ்சகமின்றி எக்காலத்தும் (குரு அருளிய வழி)
அஞ்சேழுத்தை நெஞ்சகத்து நினைமின். அது (தன்னை
யுடையாணைக் கொண்டு) காலன் அஞ்ச உதைத்திடும்.

8. நோயற்ற வாழ்வுற

மண்புகார் வான்புகுவர் மனம்இனையார் பசியாலுங்
கண்புகார் பிணியறியார் கற்றருங் கேட்டாரும்
விண்புகா ரேனவேண்டா வேண்மாட நெடுவீதித்
தண்புகார்ச் சாயக்காட்டேம் தலைவன்தான் சார்ந்தாரே.

8. சாயக்காட்டுப்பிரான் புகழ்நூல் கற்றோர், புகழ்
கேட்டோர், அன்புமீதூர அடிச்சார்ந்தோர், மனக்களைப்பு, கண்
குழிக்கும் பசிப்பிணி, பிறப்பு, இறப்பு முதலாய எப்பிணி
யாலும் வருந்தார்.

9. கோளும் நாளும் நீங்க

வேயுறு தோளிபங்கன் விடமுண்டகண்டன்
மிகநல்ல வீணைதடவி
மாசறு திங்கள்கங்கை முடிமேலணிந்தேன்
உளமேபுகுந்த அதனால்

ஞாயிறு திங்கள்சேவ்வாய் புதன்வியாழன்வேள்ளி
சனி பாம்பிரண்டுமுடனே
ஆசறு நல்லநல்ல அவைநல்லநல்ல
அடியாரவர்க்கு மிகவே.

9. உமைபங்களை உள்ளத்தே பேற்று மகிழ்வோர்
களுக்கு ஞாயிறு முதலாய கோள்கள் நல்லனவே செய்யும்.

10. மிருகவாதனை நீங்க

வாள்வரி யதளதாடை வரிகோவணத்தர்
மடவாள்தனோடும் உடனாய்
நாண்மலர் வன்னிகொன்றை நதிதுடிவந்தேன்
உளமே புகுந்த அதனல்
கோளரி யுழுவையோடு கோலையானகேழல்
கோடுநாக மோடு கரடி
ஆளரி நல்லநல்ல அவைநல்லநல்ல
அடியாரவர்க்கு மிகவே.

10. புலித்தோலாடைப் புனிதன் மங்கை பங்கன்
சிவனைப் பேற்ற உள்ளமுடையோர்களுக்குச் சிங்கம், புலி
யானை, பன்றி, பாம்பு, கரடி ஆகிய தீயனவே புரியும் மிருகாதி
களும் நலமே புரியும்.

11. துன்பம் நீங்க

நின்னடியே வழிபடுவான் நிமலா நினைக்கருத
என்னடியான் உயிரைவவ்வேல் என்றடற் கூற்றறுதைத்த
போன்னடியே பரவினாளும் பூவோடு நீர்சுமக்கும்
நின்னடியார் இடர்களையாய் நெடுங்கள் மேயவனே.

11. நிமலா ! கூற்றுதைத்த நின் போன்னடிகளைப் பூவும் நீரும் கொண்டு பரவும் அடியார்கட்கு உறுகின்ற துன்பங்களை நீக்குக.

12. இன்பம் பேற

அரவினோடாமையும் பூண்டு அந்துகில் வேங்கையதளும்
விரவுந்திருமுடி தன்மேல் வேண்திங்கள் துடிவிரும்பிப்
பரவுந் தனிக்கடம்பூரிற் பைங்கண்வேள் னேற்றண்ணல்
இரவும்பகலும் பணிய இன்பம் நமக்கதுவாமே. [பாதம்

12. கடம்பூர்ச் சிவன் அரவுடன் ஆமை தரித்த திரு
மார்பன் புலியதள் ஆடையணிந்தோன். திங்களைத் திகழச்
சூடிய திருமுடியன். அவன் பாதம் இரவு பகல் ஏத்திப்
பணிந்திட இன்பம் நமதாம்.

13. அறிவு பேற

அறுபதும் பத்தும் எட்டும் ஆறினோடஞ்சும் நான்கும்
துறுபறித் தனைய நோக்கிச் சொல்லிற்றோன் ருகச் சொல்
நறுமலர்ப் பூவும் நீரும் நாடோறும் வணங்குவார்க்கு [லார்
அறிவினைக் கொடுக்கும் ஆரூர் அப்பனே அஞ்சினேனே.

13. நாடோறும் பூவும் நீரும் கொண்டு வணங்குபவர்
கட்கு அறிவினைக் கொடுப்பர் எந்தை ஆரூர்.

14. அஞ்சாமை பேற

சுண்ண வேண் சந்தனச் சாந்துஞ் சுடர்த்திங்கட் துளாமணி
வண்ண வுரிவை யுடையும் வளரும் பவள நிறமும் [யும்
அண்ண லரண்முரணேறும் அகலம் வளாய அரவும்
திண்ணன் கேடிலப் புனலுமுடையா ரோருவர் தமர்நாம்
அஞ்சுவதி யாதோன்றுமில்லை அஞ்சவருவது மில்லை.



14. திங்கட் துளாமணியன் யானையுரியோன்: பாம்பு உகளும் திருமார்பன். இடப ஊர்தி வீரட்டத்து இறைவர் அடிமை நாம். ஆதலின் அஞ்சுவதற்கு (அவ்வகை செய்தற் குரியன) எதுவுமில்லை.

15. சுவையுணவு முதலியன பேற

மறியேறு கரதலத்தீர் மாதிமையேல் உடையீர்
மாநிதியந்தருவனென்று வல்லீராய் ஆண்டீர்
கிறிபேசிக் கீழ்வேளூர் புக்கிருந்தீர் அடிகேள்
கிறி யும்மாற்படுவேனோ திருவாணை உண்டேல்
பொறிவிரவு நற்புகர்கோள் பொற்சுரிகை மேலோர்
பொற்பூவும் பட்டிகையும் புரிந்தருள வேண்டும்
கறிவிரவு நெய்சோறு முப்போதும் வேண்டும்
கடல் நாகைக் காரோணம் மேவியிருந்தீரே.

15. நிதியம் தருவமென்று ஆண்டுகொண்ட நீர் (இவ் வுடல் வளம்பேற) நல்ல காய்கறிகளோடு நெய்கலந்த சோறும் முப்போதும் தந்திடுவீராக.

16. அணியாடை பேற

பத்தூர்புக் கிரந்துண்டு பலபதிகம் பாடிப்
பாவையரைக் கிறிபேசிப் படிருடித் திரிவீர்
சேத்தார்தம் எலும்பணிந்து சேவேறித் திரிவீர்
சேல்வத்தை மறைத்து வைத்தீர் எனக்கோருநாளி
முத்தார மிலங்குமிளிர் மணிவயிரக் கோவை [ரங்கீர்
அவைபூணத் தந்தருளி மேய்க்கினிதா நாளும்
கத்தூரி கமழ்சாந்தும் பணித்தருள வேண்டும்
கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந்தீரே.

16. ஏழையேங்கள்பாற் கருணைகோண்டு, அணிந்து
கோள்வதற்கு ஆடையும், பூண்டுகோள்ள முத்து வயிரமணி
மாலை முதலியனவும் தருவீராக.

17. அறிவுடைமை

இறைவனை ஒப்பிலாத ஒளிமேனியானை
உலகங்க ளேழு முடனே
மறைதரு வேள்ளமேறி வளர்கோயில் மன்னி
இனிதா இருந்த மணியைக்
குறைவில ஞானமேவு குளிர்ந்தன் வைத்த
தமிழ்மாலை பாடுமவர்போய்
அறைகழல் ஈசனானும் நகர்மேவி என்றும்
அழகா இருப்பதறிவே.

17. ஒப்பிலாத ஒளிவண்ண மேனியான். காழிவளர்
கோயில் மன்னியிருந்தமணி. சிலம்பணிந்த சேவடியான்.
சிவனைப் போற்றிய இத்தமிழ் கோண்டுபாடி அவனது ஆட்சி
திகழும் சிவபுரம் சார்ந்து என்றும் மாறா அழகுடன் வாழ்தலே
அறிவுடைமை.

18. பாவங்கள் நீங்க

பாவமும் பழி பற்றற்ற வேண்டுவீர்
ஆவிலஞ்சுகந் தாடும் அவன் கழல்
மேவராய்மிக வும்மகிழ்ந் துள்குமின்
காவலாளன் கலந்தருள் செய்யுமே.

18. ஆனைந்துகந்தாடும் அரன் கழல் நினைமின், உயிர்
களிடத்து உடன் கலந்திருந்து காத்தருள்கின்ற காவலன்
அவன் பாவம் நீங்க அருள்வான்.

19. தீவினை நீங்க

காவினை யிட்டுங் குளம்பல தோட்டும் கனி மனத்தால்
ஏவினை யால்எயில் முன்றேரித் தீரேன் றிருபோழுதும்
பூவினைக் கொய்து மலரடி போற்றுதும் நாமடியோம்
தீவினை வந்தேமைத் தீண்டப் பெருதிரு நீலகண்டம்.

19. கா வளர்த்தல், குளம் தோண்டல், கனிந்தமன
முறல் காலை மாலை பூக்கொய்து போற்றுதல் ஆய சேயல்
உடையோம். ஆதலின் தீவினை தீண்டா. திருநீலகண்டம்
துணையாக முன்னின்று காத்தருளும்.

20. நல்வினை பேற

நீ நாளும் நன்னெஞ்சே நினைகண்டாய் யாரறிவார்
சுநாளும் வாழ்நாளாஞ் சாயக்காட்டேம் பேருமாற்கே
பூநாளாந் தலைசுமப்பப் புகழ்நாமஞ் சேவிகேட்ப
நாநாளும் நவின்றேத்தப் பேறலாமே நல்வினையே.

20. நமது வாழ்நாள் சாம்நாள்களை யாகுமறியார்.
ஆதலின் நாக்கு அரன் நாமம் நவிலல், சேவிகள் புகழ்
கேட்டல், தலை அவன் அணியப் பூச்சுமத்தல் ஆயனபேறின்
நல்வினை கூடும்.

21. நல்வினைப் பயன்

என்ன புண்ணியம் செய்தனை நெஞ்சமே யிருங்கடல்
வையத்து
முண்ணைநீபுரி நல்வினைப்பயனிடை முழுமணித்தரளங்கள்
மன்னுகாவிரி சூழ்திரு வலஞ்சுழி வாணனை வாயாரப்
பன்னியாதரித் தேத்தியும் பாடியும் வழிபடும் அதனாலே.

21. நஞ்சமே! வலஞ்சுழிச் சிவனை வாயாரப் பரவுதல்.
அன்பு செய்து எத்தல், பாடுதல், வழிபடல் ஆய செயல்
முன்னைய நல்வினைப்பயன். அவ்வகைபேற நீ சிவபுண்ணியம்
என்ன செய்து உற்றனை?

22. நல்வாழ்க்கை பேற

மண்ணினல்லவண்ணம் வாழலாம் வைகலும்
எண்ணினல்லகதிக் கியாதுமோர் குறைவிலைக்
கண்ணினல் லஃதுறுங் கழுமல வளநகர்ப்
பெண்ணினல் லாளோடும் பேருந்தகை யிருந்ததே.

22. பேருந்தகையேம் இறை உமையோடும் இங்கு
எழுந்தருளி இருந்தது. அவனை எண்ணிடில் நல்லகதியுறலும்,
உலகில் நல்ல முறையில் வாழ்தலும் கூடும், குறைவின்றி
வாழலாம்.

23. மனையறம் பேருக

நாளாய போகாமே நஞ்சணியுங் கண்டனுக்கே
ஆளாய அன்பு செய்வோம் மடநெஞ்சே யரன்னாமம்
கேளாய் நம் கிளைகிளைக்கும் கேடுபடாத் திறமருளிக்
கோளாய நீக்குமவன் கோளிலியேம் பேருமானே.

23. வாழ்நாளை வீணாக்காமல். நீலகண்டனுக்கு ஆளாகி
அன்பு செயல், அவன் நாமம் கேட்டல் ஆயனபேறின் நம்
வாழ்வில் குற்றம் நீங்கும், மனைவி மக்கள் சுற்றம் பேருகும்.
கேடுபடாத பேரின்பம் அருளப்பெறலாம். கோள்கள் விலகும்.
நெஞ்சே! நீ உணர்.

24. மக்கட்பேற்று

பேயடையா பிரிவேய்தும் பிள்ளையினோடுள்ளநினை
வாயினவே வரம்பேறுவர் ஐயுறவேண்டாவோன்றும்
வேயனதோ ஞமைபங்கன் வேண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையா ரவர்தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே.

24. உமை பங்கன் மகிழ்கின்ற வேண்காட்டிலுள்ள
(சந்திர சூரியாக்கினி) முக்குளத்து நீராடுவோர் பேய்க்கோட்
படார். நன்மக்கட்பேற்றோடு உள்ளத்து நினைந்த எல்லாம்
பேற்று மகிழ்வர். இதில் ஐயமில்லை. ஆம். அவ்வகை
மேய்கண்டாரைத் தந்ததும் இப்பாடலே.

25. உறவு கடவுளே

கோதி லாஅமு தேஅருள் பேருகு
கோலமே யிமையோர்தோழு கோவே
பாதி மாதோரு கூறுடை யானே
பசுபதீபர மாபர மேட்டி
தீதிலாமலை யேதிரு வருள் சேர்
சேவகாதிரு வாவடு துறையுள்
ஆதியே எனை அஞ்சலென் றருளாய்
ஆரேனக் குறவுஅமரர்கள் ஏறே.

25. அமுதே ! அருட்கோலமே, தேவதேவே, பார்வதி
மணாளா, பசுபதி மலையே, திருவருள்சேர் சேவகா ஆவடு
துறை முதல்வா ! உனையன்றி எமக்கு உறவினர் எவருமில்ர்.

26. செல்வம்பேறு

போன்னும் மேய்ப்போருளுந் தருவானைப்
போகமுந் திருவும் புணர்ப்பானைப்

பின்னையென்பிழையைப்போறுப் பானைப்
 பிழையேலாந் தவிரப் பணிப்பானை
 இன்னதன்மையன் என்றறி வோண்ணா
 எம்மாளை யெளிவந்த பிராளை
 அன்னம் வைகும் வயற்பழனத்தணி
 ஆருராளை மறக்கலுமாமே.

26. போன்னும், மேய்ப்போருளும், போகமும், திருவும்
 அருள்வோன். உணர்வதற்கரியான். எமக்கு எளிவந்தபிரான்,
 ஆருர்ச் சிவனை மறத்தல் கூடாது.

27 உள்ளங் குளிர

நன்றுடையாளைத் தீயதிலாளை நரை வேள்ளேறு
 ஒன்றுடையாளை உமையோரு பாகம் உடையாளைச்
 சேன்றடையாத திருவுடையாளைச் சிராப் பள்ளிக்
 குன்றுடையாளைக் கூறஎன் உள்ளம் குளிருமே.

27. தாயாய தத்துவன். நன்றுடையான் தீயதிலான்
 என்னும் இரண்டு தீர்த்தங்களாக விளங்குபவன். திருவுடை
 யான் வேள்விடையூர்தி உமைபாகன். சிவனை நாவாற் கூறிட
 உள்ளம் குளிரும்.

28. சொல்வன்மை பேற

கரைத லோன்றும்மிலை கருதவல் லார்தமக்கு
 உரையி லுனம்மிலை உலகினில் மன்னுவர்
 திரைகள் போங்கப் புனல் பாயுந்தேவன்குடி
 அரையில்வேண் கோவணத் தடிகள் வேடங்களே.

28. நீர்வளம் மல்கிய தேவன்குடி இருந்துறையும்
வேண்கோவணம் தரித்த அடிகள் சிவன். மிக்க மேன்மையன
அவனுடைய வேடங்கள். அவற்றைக் கருதவல்லார் குறைந்
திடார். உலகத்து மன்னிவாழ்ந்திடுவர். அவர் சோற்களும்
குற்றமில்வாகி உலகில் திகழும்.

29. புகழ் பேற

வயஞானம் வல்லார் மருகற் பேருமான்
உயர்ஞானம் உணர்ந் தடியுள் குதலால்
இயல்ஞான சம்பந் தனபாடல் வல்லார்
வியன்ஞால மேல்லாம் விளங்கும் புகழே.

29. மருகல் இறைவன் அடியினை உள்கிடும் இப்பாடல்
வல்லார் உலகேலாம் திகழ்கின்ற புகழுறுவர்.

30. அருள் பேருக

தானலம்புரை வேதியரோடு தக்கமாதவர் தாந்தொழப்பயில்
கானலின் விரைசேர் விம்முங் கலிக்காழி
ஊனுளாருயிர் வாழ்க்கையாயுறவாகிநின்ற ஒருவனேயென்று
ஆனலம் கொடுப்பார் அருள்வேந்த ராவாரே.

30. அந்தணர் தவச்சிரேட்டர் தொழுது போற்றும்
காழி இங்கு உடம்போடு உயிர் வாழ்வதற்கு அதனோடு
உறவாகி நின்ற ஒருவனே என்று (கொண்டும் கொடுத்தும்)
பசுபோதம் நீங்கிடுவோர் அருள்வேந்தராவர்.

31. உயர்ந்தோராக

மையினர்போழில் சூழநீழலில் வாசமார்மது மல்கநாடோறும்
கையினர் மலர்கொண் டேழுவார் கலிக்காழி
ஐயனேயரனேயென் ருதரித்தோதி நீதியுளே நினைப்பவர்
உய்யுமா றுலகில் உயர்ந்தாரி னுள்ளாரே.

31. நாடோறும் கைகளில் மலர்கோண்டு தூவி ஐயனே,
அரனே என்று அன்பு செய்தலை, விதிமுறையோடும் நினைவு
கோள்பவர் உயர்ந்தாருள் ஒருவர்.

32. தவம் பேருக

பேருக லாந்தவம் பேதைமை தீரலாம்
திருக லாகிய சிந்தை திருத்தலாம்
பருக லாம்பர மாயதோ ரானந்தம்
மருக லானடி வாழ்த்தி வணங்கவே.

32. மருகற் சிவனடி வாழ்த்திடில் சிந்தை திருந்தும்.
தவம் பேருகும். ஆனந்தம் அடைதலும் ஆம்.

33. ஈகையிற் சிறக்க

இடரினுந் தளரினும் எனதுறு நோய்
தோடரினும் உனகழல் தோழு தேழுவேன்
கடல்தனில் அமுதோடு கலந்த நஞ்சை
மிடறினில் அடக்கிய வேதியனே
இதுவோ யேமை யாளுமா நீவதோன்றெமக்கில்லையேல்
அதுவோ வுனதின்னருள் ஆவடுதுறை யரனே.

33. நீலகண்டா! துன்பிலும் தளர்விலும் நோய்த் தோடர்
விலும் உன் அடி தோழல் மறவேன். எமையாளுந் தன்மை
யிதுவோ. அதுவோ உனது அருட்டன்மை. ஈதலைச் செய்
எமக்கு அருள்.

34. உலகெலாங் காண

சேற்றதோர் மனமொழிந்து சிந்தை செய்து
சிவமூர்த்தி யேன்றெழுவார் சிந்தையுள்ளால்
உற்றதோர் நோய்களைந்திவ் வுலக மேல்லாங்
காட்டுவான் உத்தமன்தான் ஒதா தேல்லாங்

கற்றதோர் நூலினன் களிறு செற்றான்
 கழிப்பாலை மேய கபாலப்பனார்
 மற்றதோர் மாயக் குரம்பை நீங்க
 வழிவைத்தார்க் கவ்வழியே போதும் நாமே.

34. சேம்மை மனம், அதனிற் சிந்தனை, அச்சிந்தையிற்
 சிவம் காணல் உற்றிடில்; அங்கு நம்மைக் காட்டும் அச்
 சிவம் உலகெலாம் காண அருள்வன். இவ் ஊனுடம்பும்
 அப்போது ஒளியுடம்பாம். அதனை அருள்வோன் கழிப்பாலைச்
 சிவன். அவன் (ஆசாரியனாகிக்) காட்டிய அவ்வழியே
 சென்று அதனைக் காண்போம்.

35. நல்ல துணை

சோற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
 போற்றுணைத் திருந்தடி போருந்தக் கைதொழக்
 கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
 நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே.

35. கல்லிற்போருத்திக் கடலில்புக விடுக்கினும் ஆங்கு
 நல்ல துணையாகித் திகழ்வது நமச்சிவாயம். சோதி
 வானவன் சோற்களின் துணைவன் சிவன்; அவனது மந்திரம்
 அது. உணர்ந்து அடிதொழ நல்லதுணை நமக்கு அது ஆம்.

36. அரசு பேற

ஐயனே அரனே யென் றாற்றினால்
 உய்ய லாம்உல கத்தவர் பேணுவர்
 செய்ய பாதம் இரண்டும் நினையவே
 வைய மாளவும் வைப்பர் மாற்பேற்றே.

36. எம் ஐயனே, அரசனே என்று அன்புமிக அரற்றிழல் உய்யலாம். உலகம் போற்றும். அவ்வரன் அடிநீனைவு உலகேலாம் ஆளவும் தந்திடும்.

37. திருவடிப் பேருமை

மேலும் அறிந்திலன் நான்முகன் மேற்சென்று கீழிடந்து மாலும் அறிந்திலன் மாலுற்ற தேவழி பாடுசெய்யும் பாலன் மிசைச்சென்று பாசம் விசிறி மறிந்த சிந்தைக் காலன் அறிந்தான் அறிதற் கரியான் கழலடியே.

37. கடவுர்ப் பேருமான் திருவடி; திருமாலும் பிரமனும் காணாத பேருமையது. தன்னை வழிபட்ட மார்க்கண்டேயரைத் தொடர்ந்த, மாறுபட்ட சிந்தையையு காலனும் கூட (தன்பாற் கோபங்கொண்ட அப்பேருமான் முன்) உதையுண்டு அவ் அடிப் பேருமை யறிந்தான். தேடிய அறிந்த வழிபட்ட மூவர் முன் மூவகையிற் திகழ்ந்து நின்ற பேருமையது அத்திருவடி. அதனை உணர்தலே மேய்யுணர்வாம்.

38. அடிமைத் திறம்

எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட

திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டால் உள்கி

உவராதே யவரவரைக் கண்டபோது

உகந்தடிமைத் திறநினைந்தங் குவந்துநோக்கி

இவர்தேவர் அவர்தேவர் என்று சொல்லி

இரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் திறமே பேணிக்

கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே

கன்றூப்பூர் நடுதிறியைக் காணலாமே.

38. ஈசன் மகிழும் பூதிசாதன விளக்கமுடையர்
அடிமைத்திறம் உடையர். எவரே ஆயினும் ஈசன் திறமே
பேணி, அவரது அடிமை கருதி அவரை வழிபடல் உற்ற
அடியாரது நெஞ்சம் சிவன் உறைவிடம்.

39. அடிமையின் உறுதி

நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தில் இடர்ப்படோம் நடலை யில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோமல்லோம்
இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை
தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரன்நற் சங்கவேண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாம் என்றும் மீளா ஆளாய்க்
கோய்ம் மலர்ச்சேவடியிணையே குறுகினோமே.

39. சங்கரன் திருவடிக்கே ஆளாகி அடைந்தோம்.
ஆதலின் இயமனுக்கும் நரகம் நடலை பிணி துன்பம்
எதற்கும் அஞ்சோம். வேறு எவர்க்கும் குடியாகிப் பணிந்
திடோம். இனி எந்நாளும் இன்பமே உறுவோம்.

40. தோண்டு

நிலைபெறுமா நெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா
நித்தலும் எம்பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன் முன் அலகிட்டு மேழுக்குமிட்டுப்
பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போறி யென்றும்
அலைபுனல் சேர் செஞ்சடையெம் ஆதீயென்றும்
ஆருரா வென்றென்றே அலறு நிலை.

40. நிலைபெற்று வாழக் கருதும் நெஞ்சே நாடோறும்
கோயிலுக்குச் செல்லல், திருவலகிடல், மேழகல், பூமாலை
புனைதல், பாமாலைகொண்டு பாடுதல். தலையார வணங்கல்
ஆனந்தக் கூத்தாடல், சங்கரா என வாயாரப் போற்றிடல்
ஆய வழிபாட்டில் நில்.

41. நினைவில் வேண்டியவை

பண்டே நின்னடியேன் அடியா ரடியார்கட் கெல்லாந்
தோண்டே பூண்டோழிந்தேன் தொடராமைத் துரிசறுத்தேன்
வண்டார் பூம்போழில் சூழ் மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அண்டா நின்னையல்லாலினி யாரை நினைக்கேனே.

41. மழபாடி மாணிக்கமே முன்னமே உன் அடிமை
யான். உன் அடியவர், அவர்க்கடியவர்க்கும் அடிமை யான்.
அவ்வடிமையின் பயனாகத் தொண்டினைக் கொண்டேன். பிற
குற்றம் தொடராவணம் தன்மை பெற்றேன். இவையாவும்
அருளிய உனையன்றி வேறு நினைவேன்.

42. குலம் விளங்க

சுருதிகள்பல நலமுதல்கலை துகளறு
வகை பயில்வோடுமிகு
உருவியலுல கவைபுகழ்தர வழியோழு
குமே யுறுபோறியோழி
அருதவமுயல் பவர்தனதடி யடைவகை
நினை யரனுறைபதி
திருவருள்சிவ புரம்நினைபவர் திகழ்குலன்
நில னிடைநிகழுமே.

42. சிவாகமம் முதலாய கலைகளின் பயிற்சியோடு
உலகு புகழ்கின்ற அவைஅருள் நெறிமுறையே (புலன்வழிச்

சேலல் நீங்கி) ஒழுகுதலை உற்ற தவத்தவர்கள் அடிஅடையும் வகையருளச் சிவபுரம் உறைவோன் சிவன். அவனை நினைவோர் குலம் உலகிடைத் திகழ்ந்து விளங்கும்.

43. சிவனருள்

எங்கேனும் யாதாகிப் பிறந்திடினுந் தன்னடியார்க்
கிங்கேயென் றருள்புரியும் எம்பெருமான் எருதேறிக்
கொங்கேயும் மலர்ச்சோலைக் குளிர்பிரம புரத்துறையுஞ்
சங்கேயொத் தோளிர்மேனிச் சங்கரன்தன் தன்மைகளே.

43. சங்கரன் தன்மை எங்கு எதுவாகிப் பிறந்திடினும் அங்கு அடியார்க்கு விடையேறி வந்தருள் புரிவது.

44. அதிகாலையில் செய்யவேண்டுவன

பெரும்புலர் காலையுழ்கிப் பித்தற்குப் பத்தராகி [வைத்து
அரும்போடு மலர்கள் கொண்டாங் கார்வத்தை யுள்ளே
விரும்பினல் விளக்குத்தூபம் விதியினால் இடவல்லார்க்குக்
கரும்பினிற் கட்டி போல்வார் கடவுள் வீரட்டனாரே.

44. விடிவதற்குமுன் நீரில் முழுகுதல், அமுதச்சிவன் அடிகட்கு அன்புடையராதல், அரும்போடு மலர்பறித்திடல், அவ்வன்பு மீதூர ஆகம விதிவழியே தூபமோடு தீபமிடல், கரும்பின் கட்டியாகி அவ்வகை உள்ளத்து மகிழ்ந்திடும் அவன் அருளை யறுதல்.

45. விடியற் காலையில் செய்யவேண்டியவை

விடிவதுமே வேண்ணீற்றை மேய்யிற் பூசி
வேளுத்தமைந்த கீளோடுகோ வணமுந் தற்றுச்
சேடியுடைய வல்வினைநோய் தீர்ப்பாய் என்றுஞ்
சேல்கதிக்கு வழிகாட்டுஞ் சிவனே என்றும்

துடிஅணைய இடைமடவாள் பங்கா வேன்றும்
சுடலைதனில் நடமாடுஞ் சோதீ யென்றுஞ்
கடிமலர்தூய்த் தோழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே
கன்றூப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே.

45. விடியற் காலையில் தூய உடை, வேண்ணீறணிதல்,
வினேதீர், கதியருள, வழிகாட்ட வேண்டல், மலர் தூவி
யேத்தல், நெஞ்சத்துள் ஈசனைக்காணல்.

46. எம்பயம் நீங்க

இறையென்சொல் மறவேல் நமன்தூதுவீர்
பிறையும் பாம்புமுடைப் பேருமான்தமர்
நறவம் நாறிய நல்நறுஞ் சாந்திலும்
நிறைய நீறணி வாரேதீர் செல்லலே.

46. இயமதூதுவீர்; நீவிர், பிறையும், அரவும், அணி,
திருச்சடையான் சிவன், அவன் அடியவர் உருவார நீறணிந்த
வடிவினர். அவர்முன் செல்லற்க. எம்சொல் இதனைச் சிறிதும்
மறவாது உணர்மின்.

47. அழகுடம்பு பேற

இருநில மிதன்மிசை எழில்பேறும் உருவினர்
கருமலி தருமிகு புவிமுதல் உலகினில்
இருளறு மதியினர் இமையவர் தோழுதேழு
நிருபமன் மிழலையை நினையவல் லவரே.

47. மலநீக்கமுற்ற மதியினர், இமையவர்தோழ இருந்
தவன் சிவன். அவனது இடம் திருவீழ்மிழலை, இதனை நினைய
வல்லவர் அழகராய்த்திகழ்வர்.

48. உடம்பின் பயன்

உடம்பேனும் மனையகத்து உள்ளமே தகளியாக
மடம்படும் உணர்நெய் யட்டி உயிரேனுந்திரிமயக்கி
இடம்படு ஞானத்தீயால் எரிகோள இருந்து நோக்கில்
கடம்பமர் காளைதாதை கழலடி காணலாமே.

48. உயிர் வாழ்விடம் உடம்பு மனை, மனையின் நடு
இடம்; உள்ளம், அது அகல். அதனுள் உணர்வாம் நெய்
நிறைத்து, உயிர்த்திரியை அதனுட் டோயவைத்து, ஞானம்
ஆயதீக்கோண்டு ஏற்றி, இருந்து நோக்கி, அத்தீப ஒளியுள்
முருகன் தாதை கழலடி காணல்.

49. வாயாற் பேறுபயன்

சேற்றவர் தம்அரணம் அவற்றைச்
சேவ்வழல் வாயேரி யூட்டினின்றும்
கற்றவர் தாந்தொழு தேத்தநின்றான்
காதலிக் கப்படுங் காட்டுப்பள்ளி
உற்றவர் தாமுணர் வெய்திநல்ல
உம்பருள் ளார்தொழுதேத்த நின்ற
பேற்றம் ரும்பெரு மாணையல்லால்
பேசுவதும் மற்றோர் பேச்சிலோமே.

49. புரமேரித்தோன் கற்றவர் உம்பர் தொழக்காட்டுப்
பள்ளி உற்றசிவன்; இடப ஊர்தியன், அவனையன்றிப் பேசுவ
தற்கு மாற்றுப்பேச்சு எதுவும் இலோம்.

50. சேவிகளாற் பேறுபயன்

சேவிகாள் கேண் மின்களோ
 சிவன் எம்மிறை சேம்பவன
 எரிபோல் மேனிப் பிரான்திறம்
 எப்போதும் சேவிகாள் கேண்மின்களோ.

50. சிவன்திறமே கேண்மின் சேவிகாள்.

51. கண் பேறுபயன்

ஆலந்தானுகந் தமுது சேய்தாளை
 ஆதியை அமரர் தோழுதேத்தும்
 சீலந்தான் பேரிதும் உடையாளைச்
 சிந்திப் பாரவர் சிந்தையுளாளை
 ஏலவார் குழலாளுமை நங்கை
 என்றும் ஏத்தி வழிபடப்பெற்ற
 காலகாலனைக் கம்பன் எம்மாளைக்
 காணக்கண் அடியேன் பெற்றவாறே.

51. விஷத்தினை அமுதா உவந்துண்டோன், முதல்வன்.
 தேவர் தோழும் சீலமுடையோன் சிந்திப்பார் சிந்தையான்.
 உமை போற்றும் உத்தமன். காலகாலன். அவனைக்காண
 அடியேன் (இன்று) கண் பெற்றேன்.

52. குருடு நீங்க

கருடத் தனிப்பாகன் காண்டற் கரியன காதல் செய்யில்
 குருடர்க்கு முன்னே குடிகோண் டிருப்பன கோலமல்கு
 செருடக் கடிமலர்ச் செல்விதன் செங்கம லக் கரத்தால்
 வருடச் சிவப்பன மாற்பே றுடையான் மலரடியே.

52. மாற்பேறு உறைசிவன் மலரடி; உமை வருடச் சிவந்திடும் தன்மையன். திருமாலுங்காண்டற்கு அரியன், ஆயினும், அன்பு செய்திடில் குருடராயினும் அவர்காண முன் தோன்றி யருள்வன.

53. தொழுதற் பயன்

முழுத்தழல் மேனித் தவளப் போடியன் கனகக் குன்றத்து எழிற்பேருஞ் சோதியை யெங்கள் பிராணை இகழ்திர் கண்டிர் தொழப் படுந்தேவர் தொழப் படுவாணைத் தொழுத பின்னைத் தொழப்படுந் தேவர்தம்மால் தொழுவிக்குந்தன்
தொண்டரையே.

53. பொன்மலை யொத்த சோதிவடிவன், சிவனை இகழாது தொழுமின். தொழுதாரைத் தன்னைத்தொழும் தேவர் தொழச் செய்திடுவோன் அவன்.

54. உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி

செய்ய மேனியன் தேனோடு பால்தயிர்
நெய்ய தாடிய நீலக் குடியான்
மையலாய் மறவா மனத்தார்க்கேலாம்
கையிலா மலகக் கனியோக்குமே.

54. நீலக்குடிச்சிவன்: தன்னையே நினைந்து மையல் கொண்டு மறவாத மனத்தவர்க்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி யொத்தவன்.

55. திருமகள் கருணை பேற

சினமலி கரியுரி செய்தசிவ னுறைதரு திருமிழலையை மிகு
தனமனர் சிரபுர நகருறை தமிழ்விர கனதுரை யோடுபதும்
மனமகிழ் வோடுபயில் பவரேழின் மலர்மகள் கலைமகள்
இனமலி புகழ்மக ளிசைதர இருநில னிடையினி தமர்வரே.

55. சிவன்உறை வீழியை, இச்சோல் கொண்டு மகிழ்
வோடும் நினைபவர்; உலகில், திருமகள், கலைமகள், செயமகள்,
கருணை மிகத்திகழ்வர்.

56. கலைமகள் கருணை பேற

சினமலி யறுபகை மிகுபோறி சிதைதரு வகைவளி நிறுவிய
மனனுணர் வோடுமலர் மிசையேழு தருபோருள் நியதமும்
தனதேழி லுருவது கோடுஅடை தகுபர னுறைவது
கனமரு வியசிவ புரம்நினை பவர்கலை மகள்தர நிகழ்வரே.

56. சினமுதலிய அறுபகை நீக்கி, மூச்சினை ஓடாது
நிறுத்தி, மனம் உணர்வோடு ஒன்றிட உணர்பவர் (யோகியர்)
வழிபடச் சிவன் உறையுமிடம் சிவபுரம். நினைபவர் கலைமகள்
கருணை மிகப்பெறுவர்.

57. அடைக்கலம் புக

அந்தணானுன் அடைக்கலம்புகுத
அவனைக் காப்பது காரணமாக
வந்தகாலன்றன் ஆருயிர்அதனை
வவ்வினாய்க் குன்றன் வன்மைகண்டடியேன்

எந்தையேனை நமன்றமர்நலியின்

இவன் மற்றேன்னடியானேன விலக்குஞ்
சிந்தையால் வந்துன் றிருவடி அடைந்தேன்
சேழும்பொழில் திருப் புன்கூருளானே.

57. சிவனே; மார்க்கண்டரைக் கொல்லவந்த இயமனை
உதைத்தது நின்அடி. யானும் அச்சிந்தைகொண்டு அடி
உற்றேன். அடைக்கலம் நீயே. நமன் தூதர் வருத்தாது
காத்தருள்க.

58. நன்றி அறிதல்

தந்ததுன்றனைக் கொண்டதேன்றனைச்
சங்கரா ஆர்கோலோ சதுரர்
அந்தமோன்றில்லா ஆனந்தம் பேற்றேன்
யாதுநீபேற்ற தோன்றேன்பாற்
சிந்தையேகோயில் கொண்ட எம்பெருமான்
திருப் பேருந்துறை யுறைசிவனே
எந்தையே யீசா வுடலிடங் கொண்டாய்
யானிதற் கிலனோர் கைம்மாறே.

58. திருப்பேருந்துறைமேய எந்தாய்! உன்னைத்
தந்தாய், என்னைக்கொண்டாய் கோயிலாகச் சிந்தையை
யுற்றாய், ஆனந்தம்பேற அளித்தாய், நீ யாதுபேற்றாய்!
கைம்மாறு ஒன்றிலேம்.

59. ஆனந்தமுறல்

திருவருள் புரிந்தா ளாண்டுகொண் டிங்ஙன்
சிறியனுக் கினியது காட்டிப்
பேரிதருள் புரிந்து ஆனந்தமே தருநின்
பேருமையிற் பேரிய தோன்றுளதே

மருதர சிருங்கோங் ககின்மருஞ் சாடி
வரைவளங் கவர்ந்திழி வையைப்
போருதிரை மருங் கோங்காவண வீதிப்
பூவணங் கோயில் கோண்டாயே.

59. பூவணம் இடம் கொண்ட புண்ணியா, திருஅருள்
புரிந்தாய். ஆளாக்கோண்டாய். இனிமை ஈதேனக்
காட்டினாய். ஆனந்தமிந்தாய். நின் பேருந்தன்மை இது
அன்றோ !!

60. விழாப் போற்றல்

குழலோலி யாமோலி கூத்தோலி யேத்தோலி
எங்குங் குழாம் பேருகி
விழவோலி விண்ணளவுஞ் சேன்று
விம்மி மிகு திருவாரூரில்
மழவிடையாற்கு வழிவழி யாளாய்
மணஞ்செய் குடிப்பிறந்த
பழஅடியா ரோடுங்கூடி யேம்மானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

60. குழல்இசை, யாழிசை, கூத்தோலி, கூட்டம் மிகுந்து
ஏத்திடுவோர் ஒலி. இவை விசும்புற ஒங்கியன. அவை பேருகி
விழாச் சிறக்கும் ஆரூர் இது. இங்குப் பேருமார்து ஆளாகிப்
பல்லாண்டு கூறிப் போற்றுவோம்.

61. துன்பநீக்கம்

மறையவர் வேள்வி செய்ய வானவர் மாரி நல்க
இறைவனன் னேறியின் ஒங்க இகத்தினில் அவனியின்பம்
குறைவில தேனினுங் கூற்றை வுதைத்தவர் நாமங்கூறி
நிறைகடற் பிறவித்துன்பம் நீங்கிடப் பேற்றதன்றே.

61. வேள்வி விளங்கிற்று. வான் மகிழ்ந்தது. மலர் மழை சோரிந்தது. திருநெறி சிறந்த ஆங்கு இறைவனது நல்லநெறி ஓங்கியது. அவனியேலாம் குறை விலதாகி இன்பம் நிறைவுற்றது. பிறவித்துன்பமும் நீங்கியது.

62. விண்ணப்பம்

ஆலமே அமுதமாக உண்டு வானவர்க் களித்துக் காலனை மார்க்கண்டற்காக் காய்ந்தனை அடியேற் கு இன்று ஞாலம் நின்புகழே அகவேண்டும் நான்மறைகளேத்துஞ் சீலமே ஆலவாயிற் சிவபெருமானே என்றார்.

62. நான்மறை போற்றிடும் ஆலவாய்ச் சிவமே. தேவர் உய்ந்திட விடத்தை அமுதென உண்டாய். அன்று உன்னை வழிபட்ட மார்க்கண்டற்காகக் காலனைச் சினந்தாய். இன்று அடியேன் வேண்டுவது உலகேலாம் நின்புகழேயாகிச் சிறந்திடலே. அடியேற்கு முன்னின்று அதனை அருள்.

அபிராமி அந்தாதி

63. புண்ணியப் பயன்

புண்ணியஞ் செய்தன மேமனமேபுதுப் பூங்குவனைக் கண்ணியுஞ் செய்ய கணவருங் கூடிநங் காரணத்தால் நண்ணியிங் கேவந்து தம்அடியார்கள் நடுவீருக்கப் பண்ணிநஞ் சென்னியின் மேற்பத்ம பாதம் பதித்திடவே.

63. மனமே; செய்ய மேனிச்சேல்வன் சிவன். நீல மலர்க்கண்ணி யுமையோடு நம்காரணமாக இங்குற்றுத் தான் உறையும் உள்ளம் படைத்த அடியார்கள் நடுவே நம்மை இருக்கச் செய்தமை நாம்செய்த புண்ணியப்பயன், அன்றோ.

64. தாயின் கடைக்கண்

தனந்தரும் கல்விதரும் ஒருநாளுந் தளர்வறியா
மனந்தரும் தேய்வ வடிவுந் தரும் நெஞ்சில் வஞ்சமில்லா
இனந்தரும் நல்லன வேல்லாந் தரும் அன்பர் என்பவர்க்கே
கனந்தரும் பூங்குழலாள் அபிராமி கடைக் கண்களே.

64. இங்கு நினைவிற்குரிய தனம், கல்வி, தளர்வுரு
மனம், அருள்வடிவு, வஞ்சமிலாச்சூழ்வு நலம், பேருமை
எல்லாம் தருவது; இங்கு உறைந்திருந்தருளும் அமுதப் பேரு
மான் மகிழும் அன்னை அபிராமியின் திருக் கடைக்கண்களே.
அதனைச் சிந்தித்துப் பேற்று மகிழ்வோமாக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாழ்த்து

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான
சித்திநேறி காட்டும் வேண்ணெய்ப்
பயில் வாய்மை மேய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மேய்ஞ்ஞான பாநு வாகிக்
குயிலாரும் போழிற் றருமை வாழ் ஞான
சம்பந்தக் குரவன் மேலாம்
சயிலாதிமரபுடையோன் திருமரபு
நீடுழி தழைக மாதோ.

திருச்சிற்றம்பலம்.



